

VIỆT NAM

NHỮNG ĐIỂM NÓNG ĐANG LÀM RUNG CHUYỀN CHẾ ĐỘ

NGUYỄN TẤN THỌ

TUỔI TRẺ VƯƠN LÊN HỎI TỘI CỘNG ĐÁNG:

Jacques Bekeart vừa từ Việt Nam trở về. Và trong một bài viết đăng trên Bangkok Post mới đây đã có những nhận định như sau về tuổi trẻ Việt Nam hiện nay.

Ông viết: Lực lượng trẻ ở Việt Nam hiện nay rất quan trọng, theo một thống kê của Bộ Lao động Cộng sản hiện có khoảng 32 triệu lao động trẻ và mỗi năm ước tính có thêm một triệu thanh niên nam nữ đủ tuổi để bước vào thị trường nhân công tìm việc làm.

Lịch sử tương quan ngoại giao quốc tế có lẽ chưa từng có một trường hợp nhục nhã nào giống như cảnh cong lưng uốn gối mà chế độ cộng sản Việt Nam đang có đối với chánh phủ Hoa Kỳ trong khoảng 10 năm trở lại đây. Thế hệ trẻ lớn lên trong đất nước Việt Nam ngày nay đã hiểu rõ thực trạng đau lòng này, nhưng sự căm hận của họ không quy chiếu vào người Mỹ mà chính lại vào đám lãnh đạo già nua tại Hà Nội và cái chế độ kinh tởm mệnh danh một cách rất hoa mỹ là Xã Hội Chủ Nghĩa.

Jacques Bekeart thuật lại lời của một thanh niên mà ông gặp trong một tiệm mì ở Saigon: "Tôi có những cảm nghĩ lẩn lộn. Tôi yêu nước tôi. Tôi không có thể tưởng tượng rằng tôi có thể sống cả đời ở ngoài quốc. Nhưng cùng lúc tôi lại có những thắt vọng è chè như nhiều người khác". Người thanh niên này nhấp ly cà phê nhỏ rồi nói tiếp: "Tại sao nước chúng tôi lại trở thành quá nghèo đói so với Thái Lan hay nhiều nơi khác? Họ đã thành công, còn chúng tôi thì khổn khổ, khổn nạn. Có phải nguyên nhân chính là chế độ xã hội Chủ Nghĩa này không?"

Ở một đoạn khác, Jacques Bekeart đã dẫn chứng một bài viết của Trung Thanh đăng trên tạp chí Thanh Niên xuất bản tại Saigon hồi cuối tháng 3-1988, có đoạn như sau: "Trong nhiều trường hợp, khi nói chuyện với một số giới trẻ trí thức ở Saigon, chúng tôi đồng ý với nhau rằng nếu chủ nghĩa tân thực dân trở lại, chúng tôi sẽ chiến đấu chống lại như đã từng làm trong quá khứ, nhưng thắng thắn mà nói, tham gia vào xã hội chủ nghĩa như hiện tại thì lại là những gì mà chúng tôi không muốn kéo dài thêm nữa.

Jacques Bekeart nêu ra nhận định của một cựu đảng viên Cộng sản đã từng chiến đấu trước đây khi nói về thế hệ trẻ hiện nay ở Việt Nam: "Chúng ta phải lương thiện với chính chúng ta trước. XHCN có quá nhiều vấn đề và đều không có đáp số thích đáng. Số thanh niên trước đây có niềm tin vào chế độ XHCN nhưng chính cái chế độ này lại đang giao động tột cùng.

Cũng trích dẫn bài báo đăng trên tờ Thanh Niên, Jacques Bekeart viết: "Một số đông thanh niên Việt Nam ngày nay đã có ý nghĩ rằng: Thắng thắn mà nói chẳng có ai hiểu được việc chọn chế độ xã hội là một nhu cầu lịch sử của đất nước Việt Nam. Nhiều người ngạc nhiên hỏi tại sao lại nghĩ đó là một sự chọn lựa đúng và duy nhất ngay cả khi thực tế đã cho thấy chế độ này chỉ mang lại thêm sự nghèo khổ cho đất nước. Tại sao chủ nghĩa xã hội lại làm cho xã hội chúng ta suy thoái tồi tệ đến như vậy?

Và để kết luận, Jacques Bekeart viết: "Đời hỏi công ăn việc làm là quyền căn bản cần thiết của người thanh niên. Coi nhẹ, bỏ qua hoặc bê tắc không giải quyết được thì đó chỉ là dấu hiệu đe dọa rối loạn cực độ có thể làm đổi thay cả chế độ. Đây là thời điểm mà tuổi trẻ là nhân tố quyết định ở bất cứ nơi nào."

BANG GIAO VIỆT-XÔ NGÀY CÀNG LẠNH NHẠT

Nhiều ký giả quốc tế đang hành nghề tại Việt Nam và đang bám sát diễn trình các cuộc bang giao giữa một bên là đế quốc Cộng sản và một bên là chủ hùng Cộng sản đều cùng có một quan điểm như sau được xem là mới nhất và đứng đắn nhất:

Tình hữu nghị Việt-Xô sau 10 năm đậm đà thắm thiết cao độ vì những nhu cầu chiến lược của cả đôi bên, ngày nay đang có những dấu hiệu tan rã trầm trọng. Những rạn nứt đó là những biến cố “soáy theo lối chôn ốc”, có thể gây một bước ngoặt ngoạn mục của thời cuộc quốc tế.

Bí thư thành ủy của thành phố Hồ Chí Minh của Đoàn Thanh Niên Lao Động Hồ Chí Minh là Hà Quang Du đã tuyên bố thẳng với ký giả ngoại quốc như sau: Tôi đã nói thẳng với người Nga rằng thế hệ trẻ ở Việt Nam hiện đang tìm hiểu thêm những nền văn hóa khác ngoài Liên Xô. Chúng tôi đã khích lệ với nền văn hóa của Liên Xô, nhưng đồng thời chúng tôi cũng cần biết thêm về nhiều nền văn hóa khác.

Nhà văn Nguyễn Khải ở thành phố Hồ Chí Minh còn mạnh dạn nói thêm: Thế hệ trẻ Việt Nam ngày nay đang hướng về Tây phương hơn là hướng về Liên Xô.

Còn về kinh tế thì sao?

Clayton Jones trên tờ Christian Sciences Monitor đã trích dẫn lời của Lê Đăng Doanh, cố vấn kinh tế của chính quyền Cộng sản nói rằng, Việt Nam phải sớm tách rời khỏi Liên Xô mà đi theo con đường phát triển kinh tế của mình đã đề ra. Doanh xác nhận: Chúng tôi đang nghiên cứu kỹ những kinh nghiệm cải cách kinh tế của Trung Quốc, bởi những cải cách này tiến bộ vững chắc hơn ở Liên Xô vì người Trung Hoa biết sử dụng khéo léo các thế lực kinh tế thị trường. Và Doanh nói tiếp: Tuy nhiên, chúng tôi vẫn lo ngại rằng điều lựa chọn đó của chúng tôi sẽ đưa đến căng thẳng trong những liên lạc với Liên Xô. Dù sao lúc này chúng tôi cũng vẫn cần sự trợ giúp của họ.

Vào tháng 11 vừa qua, Hanoi và Mạc Tư Khoa cho tổ chức lễ kỷ niệm mươi năm “hữu nghị” của hai nước. Các nhà ngoại giao Tây phương đều ghi nhận là “tổ chức để gọi là có tổ chức mà thôi, chứ lạnh nhạt lắm”.

Trong một phạm vi khác, trên bài Quân Đội Nhân Dân tháng 11-88 có bài công khai đả kích Liên Xô đã khai thác tàn nhẫn nhân công Việt Nam đang lao động “trả nợ” ở Liên Xô. Khi nước này đã trả cho nhân công Việt Nam một đồng lương từ 17 đến 19 lần thấp hơn lương các công nhân Đại Hàn làm một công việc tương tự ở Trung Đông. Trong khi đó điều kiện làm việc ở Liên Xô lại thê thảm, nặng tính cách áp chế hơn vì không có một luật lệ lao động tiến bộ bảo vệ.

Và bài báo đã đi đến kết luận: “Tình trạng bất công này không thể tiếp tục tồn tại được.”

Nhiều cán bộ cao cấp của Việt Cộng đã công khai xác nhận là họ chống Trùm Đỏ Cộng Sản Liên Xô M. Gorbachev trong chủ trương xét lại công và tội của nhà độc tài Staline. Theo họ, hạ uy tín Staline có thể đưa tới sự suy yếu của chế độ, sự lèch lạc thảm khốc của xã hội chủ nghĩa.

Vào tháng 9-1988, Gorbachev đã gây bối rối cho bọn lãnh đạo Hanoi khi công khai đề nghị việc Liên Xô dẹp bỏ căn cứ Cam Ranh để đánh đổi việc Hoa Kỳ triệt thoái khỏi 2 căn cứ quân sự Clark và Subic Bay ở Phi Luật Tân. Chính quyền Cộng sản Việt Nam đã vội vàng phản ứng bằng cách sửa lại đối phán lời tuyên bố của Gorbachev rằng Cam Ranh thuộc chủ quyền Việt Nam nghĩa là Gorbachev không có quyền nói tới.

Như thế thì còn đâu nữa những câu thơ mặn nồng tình hữu nghị xã hội chủ nghĩa:

*“Thương biết mấy nghe con học nói,
Tiếng đầu lòng con gọi Staline
hay*

*Đảng bảo chúng tôi
Bao năm vất vả,
Đảng lòng trung muôn thuở
Lòng chúng tôi thề theo bước Liên Xô.*
và biết bao ê chè và nhục nhã khi các cán bộ Đảng phải nghe trở lại những câu sau đây của Thủ tướng Phạm Văn Đồng “mến yêu” đã phát biểu trước phái đoàn Liên Xô sang thăm Hà Nội năm 1980:

“Chúng tôi yêu nước bao nhiêu thì yêu Chủ Nghĩa Xã Hội bấy nhiêu, yêu Chủ Nghĩa Xã Hội bao nhiêu thì yêu Liên Xô bấy nhiêu”.

(Xem tiếp trang 43)

VIỆT NAM: NHỮNG ĐIỂM NÓNG....

VẤN ĐỀ TRANH CHẤP RUỘNG ĐẤT Ở CÁC TỈNH MIỀN TÂY CÓ CƠ BÙNG NỔ LỚN

Alan Dawson, chuyên viên về Đông Nam Á Vu của thông tấn xã UPI đã viết tin trên tờ Straits Times ra ngày 1-12-1988 tường thuật những khó khăn mà Hanoi đang gặp phải với nông dân trong vấn đề ruộng đất tại các tỉnh thuộc đồng bằng sông Cửu Long. Theo Alan Dawson, nguồn gốc của các sự tranh chấp đó xảy ra từ sau khi Cộng Sản xâm chiếm miền Nam, gấp rút thi hành chính sách quốc hữu hóa đất đai tại các tỉnh miền Tây trong toàn bộ chánh sách nô dịch hóa và bần cùng hóa nông dân Việt Nam.

Một số cán bộ tham nhũng địa phương đã lợi dụng chiến thắng để tịch thu hết đất này đến đất khác, từ những nông dân có liên hệ với gia đình ngụy quân, ngụy quyền phải học tập cải tạo, đến ruộng đất của những người di tản ra nước ngoài, đem ruộng đất đó bán đi bán lại hoặc chia cắt cho bà con riêng của mình.

Vào lúc đó, nông dân không có cách gì khác hơn là phải tuân thủ gia nhập hợp tác xã.

Đến khi Nguyễn Văn Linh lên nắm quyền Tổng Bí Thư Đảng đã ra lệnh ngưng việc quốc hữu hóa và tìm cách đi ngược lại đường lối trước, nhưng thực tế đã gặp phải sức phản kháng tiêu cực của cán bộ địa phương làm cho chánh sách không thi hành được

Tháng 4-88, chính quyền Cộng Sản đã thông qua một đạo luật mới về ruộng đất, nhưng 8 tháng sau, trên thực tế vẫn không có một kết quả gì, kể cả chỉ thị số 47 của Bộ Chính Trị vào hồi tháng 8-88 cũng không được áp dụng.

Trở lại trong quá khứ, vì chánh sách quốc hữu hóa ở trên, tính từ năm 1976 đến 1981, sản xuất lúa gạo tại các tỉnh đồng bằng sông Cửu Long chỉ tăng có một lần, vì nông dân chỉ làm để đủ ăn thay vì phải cung ứng đủ cho thị trường nông phẩm trong cả nước.

Dần dà một số nông dân trước các áp chế của chính quyền địa phương đã tìm cách bỏ nước ra đi, hoặc lên thành phố kiếm công ăn việc làm khác, đa số còn lại nay được hậu thuẫn từ trung ương qua chánh sách ruộng đất mới, đã công khai thách thức các cấp thừa hành địa phương. Biểu tình ở nhiều nơi là những biến cố mới thấy gần đây mà không ai có thể ngờ được.

Ngay tại Saigon, đã hai lần trong năm 1988, nông dân tụ họp tại Công trường Quốc Hội cũ để phản

Cán bộ thu mua lúa gạo của Việt Cộng tới cân đo tại chỗ

đối. Tổng Bí Thư Đảng Nguyễn Văn Linh đã phải đích thân vào Nam tham dự Hội Nghị về ruộng đất và nặng lời răn đe cán bộ địa phương phải học tập kỹ càng nghị quyết số 47 của Bộ Chính Trị.

Dù vậy, những chỉ thị của Nguyễn Văn Linh cũng không được thi hành nghiêm túc. Đài phát thanh Hà Nội ngày 18-9 cho hay chỉ mới có 48.7% vấn đề tranh chấp ruộng đất giữa cán bộ và nhân dân các tỉnh Cửu Long được giải quyết xong.

Vấn đề sản xuất lúa gạo hiện nay là vấn đề sanh tử hàng đầu. Chính quyền Cộng Sản Việt Nam đang lo đạt được mức chỉ tiêu 300 kg gạo cho mỗi đầu người trong 1 năm nhưng từ 1982 đến 1987, mức sản xuất đã hụt từ 240 kg xuống 230 kg mà thôi.

Tháng 6-1988, Võ Văn Kiệt lúc đó còn quyền Thủ tướng đã phải tuyên bố: "Tình trạng hao hụt về thực phẩm đã trở thành một vấn đề xã hội."

Theo Tổng Bí Thư Đảng Cộng Sản Nguyễn Văn Linh và đàn em thuộc phe "cải cách kinh tế" thì nông dân chỉ lo cày cấy nếu đất đai thuộc quyền sở hữu của họ, nhưng quan niệm này đang bị các giới chức cao cấp trong Đảng thuộc phe "bảo thủ, giáo điều" chống kịch liệt.

Bảy mươi phần trăm dân số Việt Nam hiện đang sinh sống về nông nghiệp và họ đang chờ đợi xem Tổng Bí Thư Đảng Nguyễn Văn Linh có thật sự điều khiển được thuộc cấp của mình hay không.